

navnlig, at hele Principet, hvorpaa den hvilede, var falsk. Jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem ikke havde brugt dette Udtryk; det forekommer mig, at netop paa et Tidspunkt, hvor man staar i Begreb med at forlade den gamle Ordning og gaa over til en ny, der hviler paa ganske andre Principer, skal man ikke skilles fra den gamle ved at bruge saadanne, jeg kan gjerne sige, krænkende og nedsettende Udtryk. Jeg tror, at jeg i Hovedsagen er enig med det ærede Medlem, men jeg vilde anse det for meget uretfærdigt, ubilligt og ufsjønksomt mod, hvad der efter min Overbevisning hidtil er udrettet af vore Domstole og gennem vor Procesordning, om man, idet man staar i Begreb med at forlade den hidtilværende Tilstand, vilde gjøre det paa en saadan Maade, at man udslynger Beskyldninger for Falskhed imod den.

Jeg skal med disse Ord forlade det ærede Medlems almindelige Udtalelser; men da jeg nu en Gang har faaet Ordet, skal jeg fremdrage enkelte Punkter, der ere blevne fremhevede dels af ham, dels af de andre ærede Talere. Jeg skal begynde med en Bemærkning fra det ærede Medlem for Hifted Amts 4de Valgkreds (Schjærring), der har en mere almindelig Betydning. Han mente, at skjøndt det maatte indrømmes, at Lovforslaget i det Hele taget førte til Tydeliggjørelse og Simplificering, var det dog ikke gaaet vidt nok i den Henseende. Han dvælede navnlig ved Bestemmelserne i Udkastets § 3, hvor det fordres, at der skal afgives en Kjendelse af Fogden, om Forordningen efter hans Mening egner sig til Inddrivelse ved Udpantning. Det ærede Medlem paa- skjæmmede, at man affafler Nødvendigheden af at gaa til Amtmanden; men han mente, at det fremdeles var et Omkost, at det paalegges Fogden at give en Kjendelse. Det ærede Medlem har imidlertid ganske rigtig selv henvist til det Sted i Motiverne, hvor der indeholdes Oplysninger om Grunden, hvorfor man har troet at burde beholde denne Kjendelse. Grunden er jo ganske simpelt den, at man har ment, at det vilde være inhumant mod de Personer, mod hvem Udpantningen rettes, at gjøre den Forandring i den nu bestaaende Retstilstand, at de for Fremtiden skulde kunne blive overraskede af Udpantning uden i Forveien at være advarede derom. Nu er jo Fremgangsmaaden den, at der skal gives Advarsel, efter at Amtmanden har afgivet sin Udpantningsordre. Man har ment, at man ikke længere skulde behøve Overvågenheden til at give saadanne Dekreter, at man burde henlægge det Hele til Fogderne; men deraf følger ingenlunde, at man ogsaa skulde forandre det nu Bestaaende, for saa vidt dette, som jeg antydede, vilde føre til, at der ikke gaves de paagjældende Personer en Advarsel, førend de overraskes med Udpantningen. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at man vilde kunde opnaa det Samme paa en simplere Maade derved, at man nøiedes med, at Fogden gav en

Paategning paa den indgivne skriftlige Begjæring istedfor en Kjendelse. Jeg skal i den Henseende bemærke, at det forholder sig rigtigt, som anført af det ærede Medlem fra Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), at naar der her bruges Ordet „Kjendelse“, er Meningen dermed ingen anden end at betegne, at Fogden overhovedet skal udtale sig om Spørgsmaalet, om han mener, at der kan gjøres Udpantning eller ikke for den paagjældende Fordring efter dennes Beskaffenhed, eller med andre Ord, han skal i bekræftende Fald give en Paategning herom, hvis Indhold i Virkeligheden er gjengivet i § 3, nemlig at „den forlangte Udpantning kan foretages, dog paa Retkvirentens Ansvar, forsaavidt Fordringens Rigtighed angaar“. Andet har man egentlig ikke tænkt sig, at Kjendelsen skulde gaa ud paa. Naar man benævner det Kjendelse, er det, fordi man har anset det for rigtigt overhovedet at fastholde Fogdens Karakter og hele Virksomhed ogsaa ved denne Leilighed som Retstbetjent. Nu har det ærede Medlem for Hifted Amts 4de Valgkreds (Schjærring) vel gjort den Indvending, at naar man her forlanger en Kjendelse, nødes man til at bruge Formaliteter, som man vilde kunne undgaa; Retten skal sættes, sagde han, der skal være Vidner tilstede o. s. v. Naar man har ment, at det skulde være en Kjendelse, har jeg allerede angivet den Hovedbetragtning, hvorfra man er gaaet ud. Men det er jo ogsaa at bemærke, at der kan blive Spørgsmaal om en Paaante af Fogdens Afgjørelse paa dette Punkt. Jeg maa imidlertid indrømme, at dette gjælder dog egentlig kun, forsaavidt Fogdens Afgjørelse, naar Spørgsmaalet forelægges ham, gaar i en vis Retning, nemlig i den at negte at foretage Udpantningen, og jeg skulde derfor, som jeg ser Sagen i Diebliffet, heller ikke have Noget imod, at man stiller det saaledes, at hvor Fogden, naar Begjæring rettes til ham, mener, at Udpantning kan foretages, da kan han bemærke dette ved at give en Paategning derom paa den skriftlige Begjæring, idet der jo nemlig, saaledes som det udtrykkelig er sagt i § 3, i dette Tilfælde ikke kan blive Spørgsmaal om særlig Paaante. Denne kan jo nemlig kun finde Sted, hvor der kan være Tale om at negte den begjærede Udpantning. Men i det Tilfælde, hvor hans Afgjørelse gaar ud paa at negte at foretage Udpantningen, er en formelig Kjendelse nødvendig, idet der her, som ogsaa udtrykkelig er sagt i § 3, kan blive Spørgsmaal om en særlig Paaante. Forsaavidt det ærede Medlem fremhevede alle de Ting, der skulde foretages, inden man kan komme til at faae Udpantningen foretaget, at man skulde henvende sig til Stævningmandene og saa fremdeles, skal jeg ikke dvæle videre derved; thi det forekom mig, at det ærede Medlem ikke udtalte sig nærmere om, paa hvilket af disse Punkter der skulde kunne slaas Noget af, og jeg maa tilstaa, at jeg heller ikke formaar at se,